

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE

K 61. SVĚTOVÉMU DNI MODLITEB ZA POVOLÁNÍ

(21. 4. 2024)

Povolání zasévat naději a budovat mír

Drazí bratři a sestry,

Světový den modliteb za povolání nás každoročně vybízí, abychom uvažovali o vzácném daru povolání, kterým se Pán obrací ke každému z nás, ke svému věrnému putujícímu lidu, abychom mohli mít podíl na jeho plánu lásky a ztělesňovat krásu evangelia v různých životních stavech. Naslouchat Božímu volání zdaleka není povinností, která by nám byla uložena zvenčí, třeba ve jménu náboženského ideálu; je to naopak nejjistější způsob, jak žít touhou po štěstí, kterou nosíme ve svém nitru: náš život se odvíjí a naplňuje, když objevíme, kdo jsme, jaké máme vlastnosti, v jaké oblasti je můžeme dobře uplatnit, po jaké cestě můžeme jít, abychom se stali znamením a nástrojem lásky, přijetí, krásy a pokoje v prostředí, v němž žijeme.

Tento den je tedy vždy krásnou příležitostí, abychom si před Pánem s vděčností připomněli věrné, každodenní a často skryté úsilí těch, kteří přijali své povolání, jež se týká celého jejich života. Myslím na maminky a tatínky, kteří nehledí především na sebe a nenásledují proud povrchního životního stylu, ale staví svou existenci na péči o vztahy, s láskou a vděčností se otevírají daru života a dávají se do služby dětem a jejich vývoji. Myslím na ty, kteří se věnují své práci se zanícením a duchem spolupráce; na ty, kteří se různým způsobem angažují v nejrůznějších oblastech ve prospěch spravedlivějšího světa, solidárnější ekonomiky, rovnější politiky a humánnější společnosti: na všechny muže a ženy dobré vůle, kteří usilují o společné dobro. Myslím na zasvěcené osoby, které obětují svůj život Pánu v tichu modlitby i v apoštolátu, často v krajních oblastech, a nešetří svou energii, tvořivě rozvíjejí své charisma a dávají ho k dispozici těm, které potkávají. A myslím na ty, kteří přijali povolání k svátostnému kněžství, věnují se hlásání evangelia a spolu s eucharistickým chlebem „lámou“ svůj vlastní život pro své bratry, zasévají naději a všem ukazují krásu Božího království.

Chtěl bych říci mladým lidem, zvláště těm, kteří si připadají vzdáleni od církve a žijí v sobě nedůvěru vůči ní: nechte se okouzlit Ježíšem, obraťte se na něj se svými závažnými otázkami prostřednictvím stránek evangelia, nechte se znepokojit jeho přítomností, která nás vždy blahodárně uvádí do krize. On respektuje naši svobodu více než kdokoliv jiný, nevnučuje se, ale sám se nabízí: dejte mu prostor a najdete své štěstí v tom, že ho budete následovat a zcela se mu odevzdáte, pokud to bude od vás žádat.

Lid na cestě

Polyfonie charizmat a povolání, které křesťanské společenství uznává a doprovází, nám pomáhá plně pochopit naši křesťanskou identitu: jako Boží lid, který kráčí po cestách světa, jsme ožívováni Duchem Svatým a zasazeni jako živé kameny do Kristova těla. Každý z nás objevuje, že je členem velké rodiny, dítětem Otce a bratrem či sestrou svých bližních. Nejsme ostrovy uzavřené do sebe, ale jsme součástí celku. Světový den modliteb za povolání proto v sobě nese pečeť synodality: charizmat je mnoho a jsme povoláni vzájemně si naslouchat a společně kráčet, abychom je objevovali a rozoznávali, k čemu nás Duch Svatý volá pro dobro všech.

V současném historickém okamžiku nás tedy společná cesta vede k Jubilejnímu roku 2025. Kráčíme jako poutníci naděje vstříc Svatému roku, abychom znovuobjevením vlastního povolání a navázáním vztahů s různými dary Ducha Svatého mohli být ve světě nositeli a svědky Ježíšova snu: tvořit jednu rodinu, sjednocenou v Boží lásce a úzce propojenou poutem lásky, sdílení a bratrství.

Tento den je věnován především modlitbě, abychom prosili Otce o dar svatých povolání pro budování jeho království: „Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň!“ (Lk 10,2) A modlitbu – jak víme – tvoří spíše naslouchání než slova obračející se na Boha. Pán promlouvá k našemu srdci a chce ho najít otevřené, upřímné a velkorysé. Jeho slovo se stalo tělem v Ježíši Kristu, který nám zjevuje a sděluje celou Otcovu vůli. V tomto roce 2024 věnovaném právě modlitbě v rámci přípravy

na Jubileum jsme povoláni znovu objevit ten nedocenitelný dar, že můžeme vést dialog s Pánem od srdce k srdci a stát se tak poutníky naděje, protože „modlitba je první silou naděje. Ty se modlíš a naděje roste, jde dál. Řekl bych, že modlitba otevírá dveře naději. Naděje existuje, ale svou modlitbou otevírám dveře“.¹

Poutníci naděje a tvůrci pokoje

Ale co znamená být poutníky? Kdo se vydává na pouť, snaží se mít především jasný cíl a nosí ho stále v srdci a myslí. Zároveň ale pro dosažení tohoto cíle je třeba se soustředit na daný krok, a abychom ho mohli zvládnout, musíme být lehčí, zbavit se zbytečných břemen, nést s sebou to nejnütnější a bojovat každý den, aby únava, strach, nejistota a tma nezablokovaly nastoupenou cestu. Takže být poutníky znamená každý den znovu vycházet, stále znovu začínat, znovu objevovat nadšení a sílu, abychom procházeli různými etapami cesty, které před námi navzdory námaze a obtížím stále otevírají nové obzory a neznámá panoramata.

Smysl křesťanské pouti spočívá právě v tomto: vydáváme se na cestu, abychom objevili Boží lásku a zároveň objevili sami sebe prostřednictvím vnitřní cesty, která je však vždy podněcována rozmanitostí vztahů. Tedy poutníci, protože jsme povoláni: povoláni milovat Boha a milovat se navzájem. Naše putování po této zemi tak nikdy nekončí bezcílnou námahou nebo blouděním bez cíle; naopak, každý den odpovídáme na své povolání a snažíme se dělat možné kroky vstříc novému světu, kde se žije v míru, spravedlnosti a lásce. Jsme poutníky naděje, protože směřujeme k lepší budoucnosti a snažíme se ji budovat v průběhu cesty.

To je nakonec smysl každého povolání: stát se muži a ženami naděje. Jako jednotlivci i jako společenství, v rozmanitosti charizmat a služeb jsme všichni povoláni k tomu „darovat tělo i srdce“ evangelní naději ve světě, který je poznamenán epochálními výzvami: hrozivé pokračování třetí světové války rozdělené do různých částí; zástupy migrantů, kteří utíkají ze své země, protože hledají lepší budoucnost; neustálý nárůst chudých lidí; nebezpečí nevratného poškození zdraví naší planety. A k tomu všemu se připojují obtíže, se kterými se každodenně setkáváme a které nás někdy mohou uvrhnout do rezignace nebo poraženectví.

V dnešní době je tedy pro nás křesťany rozhodující, abychom pěstovali pohled plný naděje, abychom mohli plodně pracovat a odpovídat na svěřené povolání ve službě Božímu království, království lásky, spravedlnosti a pokoje. Tato naděje – jak nás ujišťuje sv. Pavel – „neklame“ (Řím 5,5), protože je příslibem, který nám dal Pán Ježíš, že s námi zůstane navždy a zapojí nás do díla vykoupení, které chce uskutečnit v srdci každého člověka a v „srdci“ stvoření. Taková naděje nachází svou hybnou sílu ve Vzkříšení Krista, které „obsahuje životní sílu, jež pronikla svět. Kde se zdá, že vše je mrtvé, tam se znovu objevují zárodky vzkříšení. Je to síla, která nemá obdoby. Pravda, častokrát se zdá, že Bůh neexistuje: vidíme, jak neubývá projevů nespravedlnosti, špatnosti, lhostejnosti a krutosti. Je však stejně tak jisté, že uprostřed temnot vždycky začíná klíčit něco nového, co dříve či později přinese plody“². Apoštol Pavel ještě uvádí, že „v naději“ je „naše spása“ (Řím 8,24). Vykoupení, které se završí o Velikonocích, dává naději, jistou a spolehlivou naději, s níž můžeme čelit výzvám současnosti.

Být poutníky naděje a tvůrci pokoje tedy znamená založit svou existenci na skále Kristova zmrtvýchvstání, přičemž víme, že každé naše úsilí vynaložené v povolání, které jsme přijali a snažíme se ho žít, nebude marné. Navzdory pádům a neúspěchům dobro, které zasejeme, tiše roste a nic nás nemůže oddělit od konečného cíle: setkání s Kristem a radosti ze života ve vzájemném bratrství na věky. Toto konečné povolání musíme očekávat každý den: vztah lásky k Bohu a bratřím a sestrám začíná už od nynějška uskutečňovat Boží sen, sen jednoty, pokoje a bratrství. Ať se nikdo necítí být z tohoto povolání vyloučen! Každý z nás může být s pomocí Ducha Svatého rozsévatelem naděje a pokoje svým vlastním nepatrným způsobem ve svém životním stavu.

¹ Srov. Katecheze 20. května 2020

² Srov. Apošt. exhortace *Evangelii gaudium*, 276

Odvaha zapojit se

K tomu všemu ještě jednou dodávám tak jako během Světového dne mládeže v Lisabonu: „Rise up! – Vstaňte!“ Probudme se ze spánku, opusťme lhostejnost, otevřeme mříže vězení, do něhož jsme se někdy zavřeli, aby každý z nás mohl objevit vlastní povolání v církvi a ve světě a stát se poutníkem naděje a tvůrcem pokoje! Nadchněme se pro život a s láskyplnou péčí se věnujme lidem kolem nás a prostředí, ve kterém žijeme. Opakuji vám: mějte odvahu zapojit se! Don Oreste Benzi, neúnavný apoštol lásky, vždy na straně těch nejmenších a bezbranných, opakoval, že nikdo není tak chudý, aby neměl co dát, a nikdo není tak bohatý, aby nepotřeboval něco přijmout.

Vstaňme tedy a vydejme se na cestu jako poutníci naděje, abychom i my, podobně jako Panna Maria se sv. Alžbětou, přinášeli radostnou zvěst, vytvářeli nový život a byli tvůrci bratrství a pokoje.

Řím, sv. Jan v Lateránu 21. dubna 2024, 4. neděle velikonoční.

FRANTIŠEK